

рѣ . . . Ще се разцѣфтятъ и други стрѣкчета, тогава азъ ще ти ги откъсна . . .

— Не щж ги утрѣ. Сега ми се иска . . .

Милостива Тинка жално изгледа другарката си, па тихо си продума: „Жално ми е да ѝ откажа . . . Па и какъ милно ми се моли! . . .“

— Първо цвѣтче ми е, но . . . нищо . . . на . . . вземи го! каза Тинка, въздъхна и подади цвѣтенцето на своето бѣдно другарче . . .

На другитѣ сутрени се разцѣфтѣха и други цвѣтя. Сега вече Тинка свободно ги берѣше, виеше китки и вѣнци, а така сжщо раздаваше и на своитѣ селски другарчета . . .

Така въ работа и пѣсни тя весело мина лѣтото на село.

Зеленъ-Здравецъ.



ТРИ МАЙКИ.

I.

Бѣше пропищѣла цѣлата околностъ отъ страшния хайдутинъ. Не смѣеше жетварка, слѣдъ заходъ слънце, съ пѣсни да тръгне по прашния селски друмъ къмъ село. Не смѣеше орачъ черни бразди да пори въ мъгливо утро. Не смѣеше дърваринъ въ тжжни есени дни да се залута въ гжсти джб-